

ကျွန်တော်ရဲ့ ချစ်ခင်

ရောင်နီသက်လွင်

"ကျွန်တော့်ရဲ့ သခင်"

..... အစ.....

.....

နေ့တိုင်း ပုံစံခွက်ထဲကလို ရှင်သန်နေရတဲ့ ဘဝကို မုန်းတယ်။ နေ့တိုင်း အဖော်မဲ့တယ်လို့ ခံစားနေရတဲ့ ပတ်ဝန်းကျင်ကို မုန်းတယ်။ နေ့တိုင်း တစ်ထပ်တည်းလို ဖြတ်သန်းနေရတဲ့ ပုံရိပ်တွေရှိတဲ့ အရပ်ကို မုန်းတယ်။ အချိန်မှန် ဝင်ထွက် သွားလာနေရတဲ့ အချိန်ဇယားတွေ ကြားက အရသာမဲ့ နေ့ရက်တွေကို မုန်းတယ်။

မုန်းတယ်ဗျာ...။

.....

ဘဝမှာ ကိုယ်ချစ်တယ်လို့ ထင်ရတဲ့ အရာတွေအတွက် ပေးဆပ်ဖို့ အသင့်ပြင်နေရတဲ့ အခိုက်အတန့် များ လာတော့ အသက်ရှူ ကျပ်လာသလို၊ ချစ်ရတဲ့ သူတွေရဲ့ ဂရုစိုက်မှုကို ပြန်မရတာလည်း စိတ်ကုန်တယ်။ ဒီလို တဖြည်းဖြည်းနဲ့ သိသိသာသာရော မသိမသာရော ကုန်ဆုံးနေတဲ့ အချိန်တွေကြားက ထွက်ပေါက်လေး တစ်ခုကို လိုချင်လာမိတယ်။ ပထမ အဲဒီ ထွက်ပေါက် ကလေးကနေ အလင်းရောင်ဆိုတာကို ကြည့်ချင်ရုံလေး။ ဒုတိယ ထွက်ပေါက်ကလေးရဲ့ အရိပ်ကို ခိုလှုံရုံလေး။ နောက် အဲဒီ ထွက်ပေါက်လေးကို ပိုင်ဆိုင်ချင်ရုံလေး။ အို.. တစ်သက်လုံး ထွက်ပေါက်

ကံကလေးရဲ့ လက်ကို တွဲထား ဆုပ်ကိုင် ထားလိုက်တော့မယ်။ အို... ငါ
ရဲ့ ထွက်ပေါက် ကလေးရေ...။
